

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทย เป็นมรดกล้ำค่าซึ่งแสดงถึงวัฒนธรรมอันเก่าแก่ของชาติไทย ภาษาไทยช่วยดำรงชาติไทยทำให้คนไทยมีความรู้สึกว่าเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน เพราะเราใช้ภาษาไทย เป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารระหว่างกัน ภาษาไทยจึงมีความสำคัญมาก กังที่ระบุปะนีย นาคทรพรพ (2514: 1) กล่าวว่า "ภาษาไทย เป็นภาษาประจำชาติ ความสำคัญของภาษาย่อมมีมากที่สุด เพราะภาษาไทยเป็นเครื่องมือแสดงความเป็นชาติ เป็นเครื่องยึดเหนี่ยวนำใจคนทั้งชาติและเป็นเครื่องมือติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยด้วยกัน" นอกจากนี้ กาญจนานาคสกุล (2527: 1) ยังได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่า

ภาษาไทย เป็นภาษาที่มีความสำคัญยิ่งต่อการศึกษ การปฏิบัติงาน การค้าในธุรกิจ การติดต่อสื่อสาร ฯลฯ ของคนไทย ภาษาไทยเป็นเครื่องมือแสดงความคิด ความรู้และทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นคุณลักษณะของคนไทย ภาษาไทยคือความเป็นไทย . . . คนไทยจะคงพยายามศึกษาและพัฒนาภาษาไทยให้เป็นสิ่งที่สมสมัยและใช้การได้สะดวก คนไทยจะคงรู้จักภาคภูมิใจที่จะใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง

เมื่อภาษาไทยมีความสำคัญต่อคนไทยอย่างมากเช่นนี้แล้ว จึงเป็นการสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องสนับสนุนและให้ความสำคัญแก่การสอนภาษาไทย เพื่อให้คนในชาติใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ดังเช่นที่ บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2520 : 3) กล่าวว่า "การสอนภาษาของชาติควรได้รับความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งในวงการการศึกษา" ซึ่งรัฐบาลก็ได้เห็นความสำคัญของภาษาไทยถึงกับกำหนดไว้ในนโยบายของรัฐบาลไว้ว่า (ราชบัณฑิตยสถาน 2526: ข) "ในด้านการศึกษาของประชาชนโดยทั่วไป รัฐบาลจะให้เรียนรู้และใช้ภาษาไทย โดยให้สำนึกว่าภาษาไทย คือ ภาษาประจำชาติที่พลเมืองไทยทุกคนจะต้องใช้ให้ถูกต้องและทัดเทียมกัน" ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะต้องปลูกฝังให้คนในชาติมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทยอันเป็นภาษาประจำชาติ และเห็นความสำคัญที่จะช่วยกันธำรงรักษาภาษาไทยไว้ด้วยการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง แต่การที่จะปลูกฝังให้คนในชาติเห็นความสำคัญของภาษาไทยและใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องนั้น วิธีการที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือ ใช้วิธีการสอนภาษาไทยเข้าช่วยดำเนินการในเรื่อง

นี้ ภัยเหตุนักกฎหมายไทยจึงเข้ามามีบทบาทในการเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ ความคิดให้คนไทย มีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย ช่วยกันอนุรักษ์ภาษาไทยและรู้จักใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง

จากสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคมปัจจุบันในด้านต่างๆ ที่เป็นแรงกดดันให้บุคคลต้องตื่นตัวต่อสู้เพื่อการอยู่รอด ผนวกกับการรับวัฒนธรรมจากต่างชาติเข้ามาในสังคมไทยอย่างมากมาย จึงก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางคตินิยมของการดำรงชีวิตอย่างกว้างขวาง สภาพของสังคมเกิดความวุ่นวายขาดความสงบสุข สมาชิกในสังคมปฏิบัติกันไม่เหมาะสม สภาพการณ์เช่นนี้ทำให้บุคคลหลายๆฝ่ายสรุปสาเหตุสำคัญประการหนึ่งว่า เป็นเพราะคนทั่วไปไม่เห็นความสำคัญของจริยธรรม จึงไม่นำจริยธรรมมาเป็นแนวทางของการประพฤติปฏิบัติ

ดังนั้นจึงสมควรที่จะมีการเผยแพร่และปลูกฝังจริยธรรมให้แก่บุคคลต่างๆในสังคม โดยจะใช้การศึกษาเป็นเครื่องมือในการดำเนินงาน ภัยเหตุนั้นนโยบายของแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ข้อ 13 (กระทรวงศึกษาธิการ 2520: 6) จึงกำหนดไว้ว่า "เร่งรัดและฟื้นฟูสถาบันในระดับบ้าน โรงเรียนให้มีบทบาทในการสร้างค่านิยม จริยธรรม ความมีระเบียบและการรักษาหน้าที่ของเด็กและเยาวชนของชาติ" เพื่อให้การดำเนินงานในด้านการส่งเสริมและพัฒนางานในด้านจริยศึกษาในอำนาจหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย กระทรวงศึกษาธิการจึงจัดทำแผนพัฒนาจริยศึกษาขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับระดับมัธยมศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ ม.ป.ป.: 22) ซึ่งกำหนดไว้ว่า

จะต้องมีแผนพัฒนาและเสริมสร้างจริยธรรมแก่เยาวชน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เยาวชนในระดับมัธยมศึกษาขึ้นไป โดยเน้นที่การพยายามพัฒนาและปรับปรุงตัวแปรต่างๆที่จะช่วยขจัดความข้อย่อนในจริยธรรมของเยาวชนไทย อันได้แก่การพัฒนาหรือปรับปรุงบุคลากร องค์กรที่มีส่วนร่วมในการเสริมสร้างจริยธรรมแก่เยาวชน ตลอดจนการปรับปรุงกระบวนการ เนื้อหาของหลักสูตร วิธีสอนและอื่นๆที่จำเป็นหรือมีส่วนในการเสริมสร้างจริยธรรมแก่เยาวชนไทย

ภัยเหตุนักศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 จึงกำหนดจุดมุ่งหมาย ซึ่งเกี่ยวข้องกับจริยธรรมไว้ดังนี้ (ชำ เลือง วุฒิจันทร์ 2524: 31)

ข้อ 3. เพื่อให้มีทัศนคติที่ดีต่อสมาชิกทุกคน มีระเบียบวินัยในการทำงาน

ทั้งในส่วนคนและหมู่คณะ มานะ พากเพียร ออกทน ประหยัดและใช้เวลาให้เป็นประโยชน์

ขอ 4. เพื่อให้มีความซื่อสัตย์ มีวินัยในตนเอง เคารพต่อกฎหมายและกติกาของสังคม รับผิดชอบตนเอง ครอบครัวและสังคม ตลอดจนเสริมสร้างความเสมอภาคและความเป็นธรรมในสังคม

ขอ 5. เพื่อให้รู้จักสิทธิหน้าที่ รู้จักทำงานเป็นหมู่คณะ มีความสามัคคีและเสียสละเพื่อส่วนรวม รู้จักแก้ปัญหาควยสันติวิธีอย่างมีหลักการและเหตุผล

ขอ 6. เพื่อให้มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ และให้รู้จักส่งเสริมการสาธารณสุขของชุมชน

ขอ 7. เพื่อปลูกฝังให้มีความภาคภูมิใจในความเป็นคนไทย มีความจงรักภักดีต่อชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ให้มีความรู้และเลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข ร่วมกันธำรงรักษาความปลอดภัยและความมั่นคงของประเทศชาติ

ขอ 8. เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีของมนุษยชาติ ในการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข

* เพื่อให้การปลูกฝังจริยธรรมแก่เยาวชนดำเนินไปให้เป็นผลสำเร็จ นอกเหนือจากการสอนจริยธรรมโดยตรงแล้ว ยังจำเป็นต้องสอนจริยธรรม สอดแทรก ในวิชาอื่นๆ ด้วย ซึ่ง อำนวย ทะพิงค์แกและชยันต์ วรรณะภูติ (2522: 206) ได้กล่าวถึงการสอนจริยธรรมไว้ว่า "ควรจะมีการเพิ่มหลักสูตรค่านนี้ให้มากขึ้น และให้สอดคล้องประสานกันทุกวิชา ซึ่งหมายความว่าภาระการสอนจริยธรรมมิใช่เป็นเรื่องของครูที่สอนหน้าที่ศีลธรรม แต่ผู้เกี่ยวข้อง ผู้สอนวิชาอื่นก็มีหน้าที่ในการปลูกฝังจริยธรรมให้แก่ลูกศิษย์ของตนเช่นกัน" โดยครูอาจสอนจริยธรรมในชีวิตประจำวัน 2-3 นาทีก่อนสอนวิชาปกติ หรือไม่ก็สอนสอดแทรกลงไป ในวิชาต่างๆ ที่ตนเองสอนอยู่ ซึ่ง ชม ภูมิภาค (2525: 206) กล่าวว่า "ครูทุกคนที่สอนวิชาต่างๆ นั้นจะต้องคิดว่าสอนคน ไม่ใช่สอนวิชาการอย่างเดียว มีเหตุการณ์ใดที่เป็นเรื่องเกี่ยวกับจริยธรรมครูก็ต้องถือโอกาสสอดแทรกทันที เป็นการสอนตามสภาพการณ์"

ครูภาษาไทย ผู้ทำหน้าที่ในการสอนวิชาภาษาไทยซึ่งเป็นวิชาบังคับตามหลักสูตรได้กำหนดไว้ จึงควรที่จะมีบทบาทสำคัญในการสอดแทรกจริยธรรมในการสอนภาษาไทยด้วย เพราะในการสอนภาษาไทยที่คั้นครูจะต้องเข้าใจสภาพและลักษณะของสังคมไทยที่ใกล้ความจริงมากที่สุด และสอนภาษาไทยให้สอดคล้องกับพัฒนาการของนักเรียน สอนให้นักเรียนสามารถนำภาษาไทยไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นในการสอน

ภาษาไทยให้เกิดประโยชน์ที่สมบูรณ์คือผู้เรียนที่สุด จึงควรสอนภาษาไทยให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นๆ ค่าย ซึ่งสุจริต เพียรชอบและสายใจ อินทรมพรรย์ (2523: 76) กล่าวว่า "การสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพคั้น นอกจากจะมีการสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและทักษะต่างๆในสายวิชาภาษาไทยด้วยกันแล้ว ควรที่จะได้จัดการเรียน การสอนภาษาไทยให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นๆ อีกด้วย เพื่อให้การเรียนการสอนมีความหมายแก่นักเรียนยิ่งขึ้น" และนอกจากจะสอนภาษาไทยให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นๆแล้วสิ่งที่สำคัญที่สุด คือครูจะต้องสอนภาษาไทยให้เกี่ยวข้องกับชีวิตของเด็ก ให้เด็กนำไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้ คั้นนั้นในการสอนภาษาไทยครูจึงสามารถปลูกฝังให้นักเรียนเห็นแนวทางการประพฤติและปฏิบัติที่ค้อย่างถูกต้องได้และนั่นก็คือ การสอดแทรกจริยธรรมในการสอนภาษาไทยนั่นเอง

นอกจากจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นจะให้ความสำคัญกับจริยธรรมแล้ว จุดประสงค์ของวิชาภาษาไทยทั้ง 7 ข้อ ซึ่งสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ถ้านำมาพิจารณาในรายละเอียดก็จะได้เห็นว่ามีความเกี่ยวข้องกับจริยธรรมเช่นกัน ดังที่สุจริต เพียรชอบ (2525: 63-64) กล่าวถึงลักษณะของจุดประสงค์ทั้ง 7 ข้อไว้ดังนี้

จุดประสงค์ข้อที่ 1 เน้นทางด้านเจตคติคือ ในการสอนนั้นต้องการที่จะให้ผู้เรียน ได้เห็นความสำคัญของภาษาไทยในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ระหว่างคนไทยด้วยกันและเมื่อสามารถสื่อสารกันได้ดีแล้ว ก็จะเป็นเครื่องช่วยให้คนไทยมีความสามัคคีกัน การสอนควรส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเข้าใจจากการมีภาษาใช้เป็นเครื่องสื่อสารให้ประโยชน์อย่างไร และการไม่มีภาษาใช้รวมกันเหมือนที่บางประเทศประสบอยู่เป็นการเสียประโยชน์อย่างไรบ้าง

จุดประสงค์ข้อที่ 2 เน้นในด้านเจตคติเช่นเดียวกัน คือในการสอนภาษาไทยนั้นต้องการให้ผู้เรียนเข้าใจว่า การที่มีความสามารถในการใช้ภาษาจะช่วยให้คนไทยไม่ว่าจะอยู่ส่วนใดของประเทศเกิดความสามัคคีกลมเกลียวรวมใจกัน นอกจากนั้นการใช้ภาษาไทยได้ดีจะทำให้สามารถประกอบกิจการต่างๆได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จุดประสงค์ข้อที่ 3 เน้นจุดประสงค์ทางด้านทักษะ คือมุ่งให้ผู้เรียนนำความรู้ที่ได้เรียนไปใช้ในชีวิตรประจำวันได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ สังคมและบุคคลตามวัยและความสามารถของนักเรียน นอกจากนั้นยังจะได้ใช้ภาษาไทยเป็นประโยชน์ในการศึกษาวิชาต่างๆด้วย

จุดประสงค์ข้อที่ 4 เป็นจุดประสงค์ทางด้านเจตคติ คือในการสอนภาษาไทยนั้นควรมุ่งให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น ใฝ่รู้และมีความพอใจที่จะแสวงหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเองให้มากยิ่งขึ้น

จุดประสงค์ข้อที่ 5 เป็นจุดประสงค์ที่เน้นทางด้านทักษะ คือ เมื่อผู้เรียนเกิดความแคล่วคล่องชำนาญทางด้านภาษาและมีความรู้ทางภาษาค้แล้ว ไม่วาผู้เรียนจะได้รับความ

รู้หรือประสบการณ์จากการฟังหรือการอ่านก็ตาม ผู้เรียนควรจะได้รู้จักใช้วิจารณ์อย่าง
ไตร่ตรองหาเหตุผลและขบคิดปัญหาต่างๆ ใคอย่างแคลวคล่อง เมื่อเกิดความคิดแจ่มแจ้ง
และมีความสามารถในการขบคิดปัญหาต่างๆแล้ว ก็จะได้นำความรู้และประสบการณ์ไป
ใช้ในการดำเนินชีวิตประจำวัน เพื่อให้ชีวิตของตนเองสมบูรณ์มีความสุข

จุดประสงค์ข้อที่ 6 เป็นจุดประสงค์ทางกานทักษะ คือ เมื่อนักเรียนได้เรียนวิชา
ภาษาไทยตามหลักสูตรแล้ว นักเรียนจะมีความสามารถในการพิจารณาหนังสืองานเขียน
และงานประพันธ์ที่ได้อ่าน สามารถชี้จุดเด่นและข้อบกพร่องของงานเขียนเหล่านั้นได้

จุดประสงค์ข้อที่ 7 เป็นจุดประสงค์ทางกานเจกคติ ประเทศไทยเป็นเอกราชมา
เป็นเวลายาวนาน จึงมีวรรณคดีเป็นเครื่องแสดงวัฒนธรรมของชาติ การสอนภาษาไทย
จึงควรมุ่งให้ผู้เรียนได้เห็นคุณค่าของวรรณคดีในฐานะที่เป็นสมบัติอันล้ำค่าของชาติ นอก
จากนั้นยังมุ่งให้ผู้เรียนรู้จักพิจารณาวิจารณ์งานเขียนที่ใคร่บยกย่องว่าเป็นวรรณคดีนั้น เป็น
ผลงานที่มีคุณค่าซึ่งใช้ภาษาอย่างมีศิลป์และมีรสนิยมสูง

เมื่อพิจารณาลักษณะของจุดประสงค์ของวิชาภาษาไทยทั้ง 7 ข้อดังกล่าวข้างต้น
แล้วจะเห็นได้ว่ามีความสัมพันธ์กับจริยธรรมต่างๆในเรื่อง ความกตัญญูต่อชาติ ความสามัคคี
ความอุทิศตน การรักษาระเบียบวินัย การฟังตนเอง ความมีสติและปัญญา ความมีเหตุผล ฯลฯ
ด้วยเหตุนี้ครูภาษาไทยจึงต้องสอนภาษาไทยโดยมีการสอดแทรกจริยธรรมไว้ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้
สอดคล้องกับสภาพสังคมปัจจุบันและเป็นไปตามความมุ่งหมายของหลักสูตร โดยครูต้องคำนึง
ไว้เสมอว่าในการปลูกฝังและส่งเสริมจริยธรรมให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียนไม่ใช่หน้าที่เฉพาะของ
ครูผู้สอนวิชาสังคมศึกษาหรือครูคนใดคนหนึ่งโดยตรงเท่านั้น แต่ผู้บริหารและครูทุกคนควรที่จะ
เห็นความสำคัญของจริยธรรมและสอดแทรกจริยธรรมไปในการสอนวิชาต่างๆ ทั้งนี้เพราะ
หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ไม่ได้กำหนดให้มีรายวิชาที่สอนจริยศึกษาโดย
ตรงแต่ได้สอดแทรกจริยศึกษาไว้ในทุกวิชา, โดยเฉพาะอย่างยิ่งวิชาภาษาไทยซึ่งเนื้อเรื่องจาก
วรรณกรรมที่นำมาให้ศึกษานั้นสมควรที่จะปลูกฝังจริยธรรมให้กับนักเรียนเป็นอย่างดี เช่น
ปลูกฝังเรื่องความรับผิดชอบในหน้าที่จากวรรณกรรมเรื่องชีวิตปลาช่อน ปลูกฝังความศรัทธาใน
พุทธศาสนาจากเรื่องข้อคิดจากการบวช จะเห็นได้ว่าเนื้อเรื่องจากวรรณกรรมส่วนใหญ่จะมี
ความสัมพันธ์กับศีลธรรม ได้แก่ เรื่องของการทำความดี ผลของการทำความชั่ว ความซื่อสัตย์-
สุจริต ความกล้าหาญ ความเพียร ฯลฯ สิ่งเหล่านี้แทรกอยู่ในเนื้อเรื่องหรือคำพูดของตัวละคร
ซึ่งครูสามารถปลูกฝังจริยธรรมต่างๆให้แก่เด็กนักเรียนได้เป็นอย่างดี หรือในการสอนทักษะการ
ใช้ภาษาครูก็สอดแทรกจริยธรรมในเรื่องมารยาทในการฟัง การพูด การอ่านและการเขียนได้
สิ่งต่างๆเหล่านี้จึงเป็นการสอดแทรกจริยธรรมในการสอนภาษาไทยทั้งสิ้น ผู้วิจัยได้มองเห็น

ความสำคัญของการสอศแทรกจรจรธรรมในการสอนภาษาไทย จึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยและครุที่สอนวิชาภาษาไทยในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเกี่ยวกับการสอศแทรกจรจรธรรมในการสอนภาษาไทย ทั้งนี้เพื่อหาข้อสรุปและข้อเสนอแนะที่เป็นแนวทางในการนำเสนอโปรแกรมการสอศแทรกจรจรธรรมในการสอนภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นซึ่งจะช่วยให้การสอนภาษาไทยมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยและครูภาษาไทยเกี่ยวกับการสอศแทรกจรจรธรรมในการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านความสำคัญและความสัมพันธ์ของจรจรธรรมที่มีต่อวิชาภาษาไทย หัวข้อจรจรธรรมที่นำมาสอศแทรกในการสอนภาษาไทย เนื้อหาภาษาไทยที่สามารถสอศแทรกจรจรธรรมได้และวิธีการสอศแทรกจรจรธรรมในการสอนภาษาไทย
2. เพื่อเสนอโปรแกรมการสอศแทรกจรจรธรรมในการสอนภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอศแทรกจรจรธรรมในการสอนภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากการตอบแบบสอบถามของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยและครูภาษาไทยในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยไม่คำนึงถึงสภาพความแตกต่างทางศาสนา อายุและเพศของผู้ตอบแบบสอบถาม
2. ผู้ตอบแบบสอบถาม ตอบแบบสอบถามตามความรู้สึที่แท้จริงของตนเพราะฉะนั้นความคิดเห็นที่ได้ถือว่าเชื่อถือได้

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

จริยธรรม หมายถึง แนวทางความประพฤติและปฏิบัติทั้งต่อตนเอง ต่อผู้อื่นและต่อสังคม เพื่อบรรลุถึงสภาพชีวิตที่ทรงคุณค่า พึงประสงค์และเพื่อความสงบสุขของสังคม

การสอดแทรกจริยธรรมในการสอนภาษาไทย หมายถึง การสอนภาษาไทยตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 โดยใช้นั่งหนังสือเรียนชุดทักษะสัมพันธ์ หนังสือหลักภาษาไทยและการจัดกิจกรรมต่างๆประกอบการสอนภาษาไทย โดยมีการสอดแทรกความรู้ทางจริยธรรมไว้ในเนื้อหาที่เรียนและกิจกรรมที่จัดขึ้น

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงความคิดเห็นของหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยและครูภาษาไทยเกี่ยวกับการสอดแทรกจริยธรรมในการสอนภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
2. ทำให้ทราบถึงปัญหา อุปสรรคและข้อขัดข้องต่างๆเกี่ยวกับการสอดแทรกจริยธรรมในการสอนภาษาไทย
3. เป็นแนวทางในการพัฒนาครูภาษาไทยเกี่ยวกับการสอดแทรกจริยธรรมในการสอนภาษาไทย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย